Хай він зустріне огнедишних звірів,
Мов той Язон, ішовши по руно,
Сім літ хай виє у волячій шкірі,
Як Набуходоносор вив давно;
Або війну програє хай страшенну,
Як Троя та за пірвану Гелену,
Або хай згине як Тантал у тьімі,
У Прозерпінених мерців юрмі;
Або, як Іов, люто так страждає
В Дедаловій безвихідній тюрмі
Той, хто недолі Франції бажає!

Хай місяці чотири у болоті
Занурений, кричить він мов кулик;
Хай, туркам проданий, він на роботі,
В ярмі й занозі ходить, наче бик;
Як Магдалина, тридцять літ в пустині,
Хай він не має й ниточки на спині,
Хай він утопиться, мов той Нарцис,
Як Абсалом, щоб на гіллі він звис;
Хай, мов Іюда, сам себе скарає,
Як Симон Маг, хай упаде колись
Той, хто недолі Франції бажає!

Хай вернуться часи Октавіяна
І скарб його в живіт йому ввіллють;
Як Віктора святого у кайданах,
Хай у млині на смерть його зітруть;
Хай моря хлань ковтне його, несита,
Гірш, ніж Іону чорне чрево кита,
Очам його хай змеркне неба пал,
Юнони щастя і Венерин шал,
Хай Марс його пожежею здолає,

І хай загине, як Сарданапал,
Той, хто недолі Франції бажає!

Хай, князю мій, Еолові раби
Його закинуть у морські глиби,
Надії й миру хай довік не знає:
Бо чести вже знецінено скарби, —
Той, хто недолі Франції бажає!

Переклад С. Гординського